

סדר נשים | מסכת סוטה ליב"ח | שבת פרשת אמור | ט"י"ב אייר תשפ"ג (30 אפריל-6 מאי 2023)
Seder Nashim | Masechet Sotah 32-38 | Shabbat Parashat Emor | 9-15 Iyyar (Apr. 30-May 6)

Daf 32: DECLARATION OF TITHES

דף ל"ב: מצות "וידי מעשר"

One of the Torah-based *mitzvot* is *vidui ma'aser* (declaration of tithes). One must set aside *terumot* (priestly gifts) and *ma'asrot* (tithes) from the harvest of the *Eretz Yisrael*. *Terumah* to the *kohanim*, *ma'aser rishon* (first tithe) for the *levi'im*, and *ma'aser sheini* (second tithe) are taken up to Jerusalem and eaten in a state of sanctity or *ma'aser oni* (poor tithe) given to the needy.

Immediately after the *terumot* and *ma'asrot* are set aside, it is permissible to eat the remaining produce, and there is no need to wait to eat them until the *terumot* and *ma'asrot* are brought to the *kohanim* and *levi'im*, or the *ma'aser sheini* is eaten in Jerusalem. **However, there are dates on which all *terumot* and *ma'asrot* should be removed from the house to fulfill the *mitzvah* for which they were designated. This deadline is on *Erev Pesach* (Passover Eve) of every *Shmittah* year and *Erev Pesach* of every fourth year from the *Shmittah* cycle.**

אחת ממצוות התורה היא מצות "וידי מעשר" - צריך להפריש תרומות ומעשרות מיבול ארץ ישראל. תרומה לכוהן, מעשר ראשון ללוי, וכן מעשר שני שאותו מעלים לירושלים ואוכלים בקדושה, או מעשר עני הניתן לעניים.

מיד אחרי שמפרישים את התרומות והמעשרות אפשר לאכול את הפירות האחרים ואין צורך להמתין עם אכילתם עד שהתרומה והמעשרות יובאו לכוהן וללוי, והמעשר שני יאכל בירושלים. אבל ישנם תאריכים שבהם צריך להוציא מהבית את כל התרומות והמעשרות ולקיים את דינם. הזמן הזה הוא בערב פסח של כל שנת שמיטה ובערב פסח של כל שנה רביעית מהשמיטה.

Daf 33: COMMUNAL PRAYER

דף ל"ג: תפילה בציבור

A person may pray in any language they understand and is not obliged to pray in the holy language [Hebrew] because prayer is a request for mercy and, as such, a person can ask for God's mercy in any language. However, the Talmud states that **only one who prays with a *minyan* (prayer quorum of 10) may pray in another language, because the merit of communal prayer is significant and amplified, as it is received by God Almighty without the help of angels.** However, one who prays in private should not pray in any language other than Hebrew, because the prayer of the individual requires the assistance of angels to be accepted by God, and the ministering angels only understand the holy tongue.

אדם יכול להתפלל בכל שפה שהוא מבין, ואינו חייב להתפלל בלשון הקודש, מפני שהתפילה היא בקשת רחמים ולכן יכול אדם לבקש את רחמי הקב"ה בכל שפה. אולם, אומר התלמוד, שרק המתפלל במנין יכול להתפלל בשפה אחרת, כי גדולה ומרובה מעלת תפילה בציבור שהיא מתקבלת אצל הקב"ה בלי סיוע של המלאכים, אף המתפלל ביחידות לא יתפלל בכל שפה אלא בלשון הקודש בלבד, כי תפילת היחיד צריכה סיוע של המלאכים כדי להתקבל אצל הקב"ה ומלאכי השרת מבינים רק לשון הקודש.

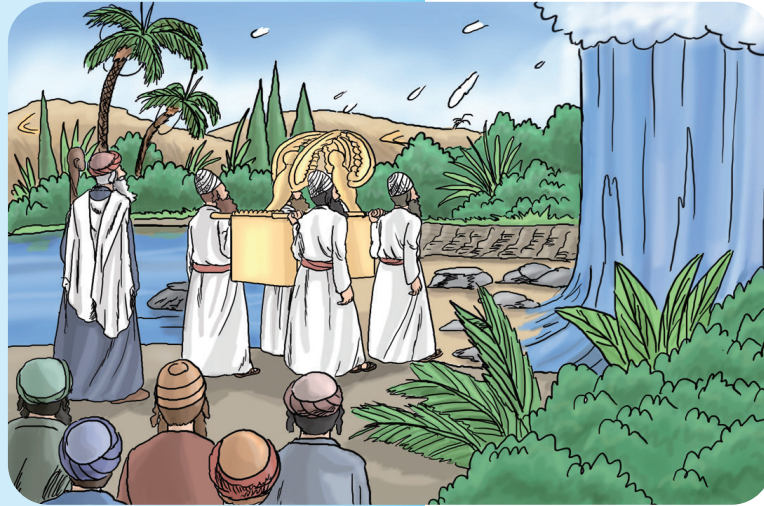
Daf 34: THE JORDAN RIVER SPLIT BEFORE B'NEI YISRAEL

דף ל"ד: נהר הירדן נבקע לפני בני ישראל

After *B'nei Yisrael* wandered for 40 years in the Sinai desert, they were about to cross the Jordan River to enter into *Eretz Yisrael*. Once again, God performed a miracle with the waters. Just as God split the Sea of Reeds before them, likewise, God split the Jordan River.

לאחר שבני ישראל נדדו ארבעים שנה במדבר סיני, הם עמדו לחצות את נהר הירדן כדי להיכנס לארץ ישראל. שוב עשה להם הקב"ה נס במים וכשם שים סוף נבקע בפניהם, כך גם נהר הירדן.

The *kohanim* carried the *aron habrit* (ark of the covenant) at the head of the camp. When they reached the Jordan River, the *kohanim* entered the river. As soon as their feet dipped into the water's edge, all the water that flowed down the slope stopped and did not continue to flow. That's how *B'nei Yisrael* were able to pass through the dry riverbed. In the meantime, the waters continued to accumulate in the location where they stopped, and those waters rose to a very great height.

בראש המחנה נשאו כוהנים את ארון ברית ה' שבו מונחים שני לוחות הברית, וכאשר הגיעו לנהר הירדן נכנסו הכוהנים לנהר, ומיד כשרגליהם טבלו בקצה המים כל המים שזרמו במורד נעצרו ולא המשיכו לזרום. כך יכלו בני ישראל לעבור בתוך הנהר היבש. בינתיים המים המשיכו להצטבר במקום שבו הם נעצרו והלכו וגבהו לגובה רב מאוד.

Daf 35: STONE STRUCTURES

דף ל"ה: מבנים מאבנים

Moshe Rabbeinu placed stones on the eastern side of the Jordan before *B'nei Yisrael* entered *Eretz Yisrael*. On those stones, he wrote all the words of the Torah. When *B'nei Yisrael* crossed the Jordan River, *Yehoshua bin Nun* established a structure made from 12 stones. On those stones, Yehoshua did not write words of Torah. Rather, these stones were meant to serve as a memorial for future generations — so that they would know and remember that the Jordan River ceased [flowing] in order to allow *B'nei Yisrael* to safely pass through it.

משה רבנו הקים אבנים בעבר הירדן לפני שנכנסו לארץ ישראל, ועל האבנים הללו הוא כתב את כל דברי התורה. בשעה שבני ישראל עברו בנהר הירדן, על קרקעיתו הקים יהושע בן-נון מבנה משתים עשרה אבנים. על האבנים הללו לא כתבו את דברי התורה אלא הם נועדו לזכרון לדורות הבאים שיזכרו כי נהר הירדן נעצר כדי לאפשר לבני ישראל לעבור בתוכו.

While *B'nei Yisrael* crossed the Jordan River, they took 12 other stones from it and carried them to *Eretz Yisrael*. And when they arrived at Gilgal, Yehoshua built a formation from the stones they collected, with all the words of the Torah written on them.

בשעה שבני ישראל עברו בנהר הירדן הם לקחו מתוכו שתים עשרה אבנים אחרות, נשאו אותן לארץ ישראל, ובהגיעם לגלגל הושע הקים מהן מבנה והיה כתוב עליהן את כל דברי התורה.

Daf 36: HOW MANY LANGUAGES DID YOSEF KNOW?

דף ל"ז: כמה שפות ידע יוסף?

Pharaoh's advisers asked him: How could you appoint a servant of Potiphar to be the king's deputy? **Pharaoh answered them: Based on his wisdom and his appearance, I could see he is the son of royalty, unjustly sold into slavery.** Pharaoh's advisers said to him: If you want to appoint him as a deputy to the king, he needs to know seventy languages, because that is our custom, that no minister is appointed to the king except those who know 70 languages.

At that time, Yosef the righteous did not know all those languages, but an angel immediately appeared, and he taught him 70 languages. When Yosef went to talk with Pharaoh the next day, Yosef answered Pharaoh in every language he spoke to him.

There was just one language that Pharaoh did not know, which Yosef did know – the language of the holy tongue. Pharaoh asked Yosef to teach him this language, but Pharaoh was unable to absorb the sacred language. Pharaoh did not want it to become public knowledge that Joseph knew one language more than he did. Therefore, he made Yosef vow he would not reveal to anyone that Pharaoh did not know the holy language.

יועציו של פרעה שאלו אותו: כיצד אתה ממנה עבד של פוטיפר שיהיה משנה למלך? ענה להם פרעה: על פי חוכמתו ותואר פניו אני רואה עליו שהוא מבני מלכים, ומכרו אותו לעבד שלא בצדק. אמרו לו יועציו: אם רצונך למנותו למשנה למלך הרי הוא צריך לדעת שבעים שפות, כי כך מנהגנו שאין ממנים למלך אלא מי שיודע שבעים שפות.

באותה שעה יוסף הצדיק לא ידע את כל השפות, אך מיד בא מלאך ולימד אותו שבעים שפות, וכאשר הוא בא למחרת לשוחח עם פרעה הוא ענה לפרעה בכל שפה שהוא דיבר עמו.

היתה שפה אחת שפרעה לא ידע ויוסף ידע - שפת לשון הקודש. פרעה ביקש מיוסף שילמדנו

שפה זו, אך פרעה לא הצליח לקלוט את לשון הקודש. פרעה לא רצה שיתפרסם כי יוסף יודע שפה אחת יותר ממנו, ולכן הוא השביע את יוסף כי לא יגלה לאיש שפרעה אינו יודע לשון הקודש.

Daf 37: NACHSHON BE AMINADAV'S LEAP INTO THE SEA

דף ל"ח: הקפיצה לים של נחשון בן עמינדב

When *B'nei Yisrael* left Egypt, the sea had not yet parted, and they were afraid to head down into the water, until **Nachshon ben Aminadav, Nasi (head, leader) of the tribe of Yehudah, arrived and jumped into the sea.** Once the water had already reached his neck, *Yam Suf* (Sea of Reeds) split in two and the entire nation passed through it. **In reward for Nachshon ben Aminadav's public sanctification of God's name, he merited that the kings of the House of David hailed from his descendants.**

כשבני ישראל יצאו ממצרים הים עדין לא נבקע והם חששו לרדת לתוך המים, עד שבא נחשון בן עמינדב נשיא שבט יהודה וקפץ לתוך הים. כשהמים כבר הגיעו עד צווארו - נבקע ים-סוף לשנים וכל העם עבר בתוכו. **בשכר זאת שנחשון בן עמינדב קדש שם שמים ברבים,**

הוא זכה לכהן שמצאצאיו יצאו מלכי בית דוד.

Daf 38: THE PRIESTLY BLESSING & PUBLIC OFFERINGS דף ל"ח: ברכת הכהנים וקרבנות הציבור

In the *Shacharit* (Morning) prayer, and in the *Musaf* (Additional) prayer, when the *shaliach tzibbur* (prayer leader; lit., messenger of the community) concludes the blessing "*Hatov Shimcha, u'Lecha na'eh lehodot*" (Your name is goodness and to You it is pleasing to give thanks), the *kohanim* bless the nation with the blessing "*Yevarechecha Hashem v'yishmerecha*" (May God bless you and keep you). The *kohanim* need to move from their place and ascend to the pulpit while the *shaliach tzibbur* recites the blessing "*Retzeh Hashem Elokeinu b'amcha Yisrael*" (Find favor, Hashem our God, in your people Israel). A *kohen* who only began to move from his place after that point cannot go up to the pulpit in order to bless, because, at the time the *Beit HaMikdash* stood, the *kohanim* would bless Israel at the hour when the public sacrifices were offered.

בתפילת שחרית ובתפילת מוסף קששליח הציבור מסיים את ברכת "הטוב שמך ולך נאה להודות", הכהנים מברכים את העם בברכת "יברכך ה' וישמרך". הכהנים צריכים לזוז ממקומם כדי ללכת לדוכן כבר קששליח הציבור מתפלל את ברכת "רצה ה' אלקינו בעמך ישראל", וכוהן שהתחיל לזוז ממקומו רק לאחר מכן, אינו יכול לעלות לדוכן כדי לברך, מפני שבזמן שבית המקדש היה קיים הכהנים היו מברכים את ישראל בשעה שהקריבו את קרבנות הציבור.

D'VAR TORAH: PARASHAT EMOR

דבר תורה: פרשת אמור

From a verse in *Parashat Emor* — "These are Hashem's appointed holy days, holy occasions, which you will designate in their designated time" (Vayikra 23:4) — the sages learned that determination of the dates of holidays through testimony about the appearance of the new moon even supersedes Shabbat. Thus, for example, it is permissible to carry a sick person who has seen the new moon on Shabbat, on a stretcher, so that he can testify in front of the *beit din* (court), even though doing so involves desecrating the Shabbat. Why is the commandment of determining the times and dates of holidays so deeply important that even Shabbat is desecrated to fulfill this *mitzvah*? Time is one of the dimensions that limits our world. We cannot turn back time, and we cannot be in two places at the same time. It is the duty of *Am Yisrael* to sanctify the designated times, to reveal the sanctity and the appearance of God even in the reality of life's limits. Therefore, the sanctity of the designated times was one of the most important and essential jobs in which the *beit din* that sat in the *Lishkat Hagazit* (Chamber of the Hewn Stone) engaged, and to fulfill this obligation they also profaned the Shabbat.

מהפסוק בפרשתנו - "אלה מועדי ה' מקראי קדש אשר תקראו אתם במועדם" - לומדים חז"ל שהנושא של קביעת המועדים על ידי עדות החדש דוחה אפילו את השבת. כך למשל, מתר לשאת בשבת את החולה שראה את הלבנה, על אלקנה, כדי שיוכל להעיד בפני בית הדין, הגם שהדבר כרוך בחלול שבת. מדוע מצוות קביעת הזמנים והמועדים כל כך חשובה, עד כי אפילו שבת נדחית מפניה? הזמן הוא אחד הממדים המגבילים את עולמנו. את הזמן לא נתן להשיב, ולא נתן להיות בשני מקומות באותו הזמן. תפקידו של עם ישראל, לקדש את הזמנים, לגלות את הקדשה ואת הופעתו של ה' גם במציאות החיים המגבולת, ולכן קדשת הזמנים הייתה אחת העבודות החשובות והעקרויות בה התעסקו בבית הדין הגדול שישב בלשכת הגזית, ועליה גם חללו את השבת.